

Emma Heinonen

HUVIPUISTO

Kuvataiteen koulutusohjelma

2014

HUVIPUISTO

Heinonen, Emma
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2014
Ohjaaja: Velhonoja, Matti; Hautala, Päivi-Maria
Sivumäärä: 19
Liitteitä: -

Asiasanat: Tylyys, Minä, Huvipuisto
Opinnäytetyön aiheena oli Tylyys.

Opinnäytetyössä käsiteltiin tylsyyttä ongelmana, ja itsekkyyden muotona. Aihe valittiin, koska se on kiinnostava ja sen kautta on helppo tutkia tekijää, mikä näin neljän vuoden taideopiskelujen jälkeen tuntui tärkeältä. Eteenpäin vievänä teemana toimi huvipuisto ja sen laitteet, ja niiden merkitykset taiteilijalle itselleen. Opinnäytetyö sisältää myös useita omaelämäkerrallisia sarjakuvia, sekä muutaman teoskuvan.

AMUSEMENT PARK

Heinonen, Emma

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2014

Supervisor: Velhonoja, Matti; Hautala, Päivi-Maria

Number of pages: 19

Appendices: -

Keywords: boredom, I, amusement park

The thesis dealt with the problem of the boredom, and it as a form of selfishness. This theme was chosen because it was interesting, and it made it easy to explore the author, and thus, after four years of studies of fine arts seemed important. As a structuring theme of the work functioned amusement park and its equipment, and what they ment to the artist herself. Final project also included a number of autobiographical comics, and a few images.

Sisällys

1JOHDANTO.....	5
2PORTEILLA.....	6
3SISÄÄNPÄÄSYMAKSU.....	7
4KEINUKARUSELLI.....	9
5KUMMITUSJUNA.....	11
6PEILITALO.....	13
3VUORISTORATA.....	17
LÄHTEET.....	19

IJOHDANTO

Vaikka kauhu minua kuristaisi,

Pelko kaikesta,

Mitä voi tapahtua.

Niin tylsyys minut

lopulta tappaisi,

Kun mitään

ei koskaan tapahdukaan.

Tylsyys. Masentava maanantai muuttui päiväksi, jona selvitellään omia jatko-opintomahdollisuuksia, juodaan liikaa kahvia ja ajatellaan elämää noin yleensä. Tylsyys tarjoilee tarjottimellaan **turhaumusta** ja rajattomuutta. Tunnetta, että mikään ei lopu ikinä, ja asialle on tehtävä jotain, tai sitten on saatava itsensä viihtymään loputtomuuteen saakka, mutta sen peittäminen kaikella "minulta vaaditaan"-oksennuksella, on oikeastaan hyvä tapa tajuta ettei tylsyyttä ole. Tylsää voi olla, mutta tylsyys ei silti ole mikään koripallo. jota voi pompotella seinään ja takaisin toivoen, että jossain välissä joku ottaa kopin puolestasi.

Tylsyys on henkilökohtaista. Tylsyys on suurimpia ongelmia mitä on. Miksi muuten tuohtuisimme enemmän alkoholin verotuksen muutoksista tai oikeasti katsottavien tv-sarjojen vähyydestä kuin siitä, että ilmasto lämpenee, ja samalla vain syöksemme. Tellustamme infernaaliseen grilliin kaikilla uusilla tavoilla pitää hauskaa. Frederic Beigbederin teoksessa *24,99 [euroa]* on kohta, jossa päähenkilö Octave katsoo hyönteisten parittelua nurmella, nauttii olostaan, ja toteaa: "Sinä päivänä kun ihmiskunta alistuu tylsyyteen, maailma on pelastettu." Tämä on sekä suosikkilainaukseni ikinä, mutta myös täydellinen kiteytys siitä, mitä aion tällä kyseisellä opinnäytetyölläni tutkia. Omakohtaisesti, mutta myös laajemmin. Mukana

tässä kokonaisuudessa on omia tekstejä, runoja ja sarjakuvia, sekä muutama lainaus.

Olen pohtinut omaa suhdettani tylsyyteen mm. Lukemalla vanhoja päiväkirjojani ja yrittämällä kartoittaa sitä mikä saa jonkun hetken tai koko oman elämän tuntumaan tylsältä. Millainen itsekkyyys ajaa ihmistä rauhallisista tilanteista rauhattomiin? Mistä huokuu tällainen tyytymättömyys, ja mistä se on seurausta?

Kun olin lapsi, pieni ihmisenalku ilman suurempaa käsitystä oikein mistään, näin usein unta huvipuistoista. Kieppuvista karuselleistä, vilkkuvista valoista ja oikeasti pelottavista kummitusjunista. Vuoristoradoista, joihin en vielä päässyt, koska en ylettynyt tiettyyn korkeuteen. Puutokset pituudessa olisivat näet olleet turvallisuusriski. Oikeassa maailmassa turvapuomien alta luiskahtaminen olisi kirvoittanut tuhannet silmäparit kauhusta ammolleen, ja paikalle ties minkä tasoista järkyttyjää ja lehtimiestä katsomaan veristä myttyä keskellä hauskanpitoparatiisia. Unessa sitä kuitenkin yleensä herää ennen kuin putoaa.

2 PORTEILLA

Leikkiminen on kai lapsen tapa käsitellä tylsyyttä. Omassa lapsuudessani leikit olivat dramaattisia, vaikka lapsuuteni olikin onnellinen. Hirtin tahallani pehmoleluja hyppynarulla kiinni kattoon, ja sitten itkin niiden kuolemaa. Tai sitten en itkenyt, vaan ilmaisin vihaani ties ketä kohtaan milloinkin. Erään pitkäraajaisen hiiripehmon sai jopa hirtettyä sen omilla jaloilla ja käsillään. Nokkelaa. Sen jälkeen väritin sille vesirokon punaisella tussilla, ja vatsataudin sinisellä. Yleensä se selvisi taudeista menehtymättä, vain voidakseen kärsiä seuraavassa leikissä kahta hirveämmin.

Suosikkileikkeihini kuului myös yritys rakentaa huvipuisto Lego-palikoista. On sanomattakin selvää, ettei se juuri onnistunut, sillä neliskanttisista palikoista rakennettu vuoristorata näytti lähinnä massiivisilta rappusilta, joilla itse vaunu liikkui hyvin huonosti. Maailmanpyöräkin kaatui yleensä omaan mahdottomuuteensa, eikä se edes pyörinyt.

Niihin aikoihin näin myös eniten huvipuistounia, jotka kuitenkin ovat jatkuneet

tähän päivään saakka. Nykyään näen niitä tosin hyvin paljon harvemmin. Unien tulkintaan opastavassa kirjassa huvipuistounista sanotaan seuraavaa:

"Huvipuisto: Kaipaavat vaihtelua ja seikkailuja" (Angel 1983, 77)

Teini-iässä olin uskomattoman tyytymätön, niin kuin teinit yleensä ovat. Elämäni oli mielestäni kuolettavan tylsää, mutta toisaalta, olipahan jotain mitä odottaa, kun pääsee aikuisikään. Sillä minä, toisin kuin olisin halunnut, olin hyvin kiltti ja rauhallinen teini, joka hyvin harvoin jaksoi vastustaa kodin hallitsevia auktoriteetteja mökötystä enempää. Ja elämänasenteeni on lähes poikkeuksetta elämänmyönteinen. Vaan millaisen elämän?

Aikuisuuteen mennessä olin ehtinyt kerätä kasan ajatuksia siitä mitä tulevaisuudessa haluaisin tehdä, (ilman että minulla olisi mitään käsitystä mitä ns. haluan tehdä elämälläni) mutta en vielä tähän päivään mennessä ole saanut karkoitettua tylsyyttä niin, että olisin tyytyväinen siihen mitä arjeksi kutsutaan. Vaikka olen jotenkin saanut itseni mukavuusalueriipuvaiseksi, niin kuin niin monet muutkin kanssamatkustajat ovat itselleen tehneet, en silti suostu mukisematta mukavuusalueelleni ilman, että edessä olisi lupaus, että pääsen sieltä pian pois.

3 SISÄÄNPÄÄSYMAKSU

Keskittymiskykyni on nykyään olematon, nautinnonhaluni rajaton. Ja koska adrenaliinia ei myydä minulle pullossa, on sitä nautittava luonnollisessa muodossaan ajautumalla tilanteisiin, jotka johtavat tilanteisiin, jotka johtavat tilanteisiin, joissa ei voi enää olla varma onko tilanteista ulospääsyä.

Ostamalla itselleen lipun päihtymykseen, nauttimalla pullon halpaa punaviiniä, voi aloittaa tämän helpon ihmiskokeen, joka kuuluu: "Mitä olet valmis maksamaan siitä, että yksi ilta elämässäsi ei ole niin kuin ne kaikki muut?"

Tämä on siis se mahdollisuus, jonka minä näen. Viinihän on vain nestemmäistä rehellisyyttä ja sosiaalisuutta, ja eräänlainen tapa tuntea mahdollisuudet mahdollisiksi, kun loppuillasta ei koskaan voi tietää mitä tapahtuu. Enkä myönnä sitä

viisaimmaksi tavaksi käsitellä oikeastaan mitään, sillä pisteessä jossa tuntuu, että kaikki on mahdollista, on mahdollista vain edetä, tai jättää etenemättä. Seuraavana aamuna sitä on edennyt pisteeseen, jossa on jälleen tehtävä jotain, etteivät asiat muutu siksi samaksi masentavaksi rutiiniksi, jota kaikki ennen mahdollista mahdollisuutta oli.

Olen pohjimmiltani hengaaajaluonne. Rakastan sitä, kun ympärillä on kourallinen porukkaa, jolla ei ole kiire minnekkään. Rakastan hauskanpitoa. Eikä minulla ole mitään työntekoa vastaan, vaikkakin se vie aikaa hengaaamiselta. Moni muu näkisi nimenomaan juuri tällaisen tyhjäntoimittamisen äärimmäisen tylsänä, ja työnteon ainoana oikeana tekemisenä.

Innostus on tylsyyden pahin vihollinen. Onnekkaimmat ihmiset innostuvat jatkuvasti, ja hyvin pienistä asioista. Itsekin olen pyrkinyt vaalimaan innostumista ja ihastumista asioihin ja ihmisiin, vaikka nykyään sekin kyllästyttää, ja tuntuu että olisi vain helpompi antaa olla. Sillä kaiken keskellä haaveilen kuitenkin aina täydellisestä hallinnan menetyksestä. Siitä etten jaksaisi enää välittää mistään. Täydellisestä henkisestä rappiosta. Haaveilun kyvyn menetyksestä. Moisessa tilanteessa sitä olisi vain omien aikaansaannostensa uhri, vaikka uhrius loppuukin samantien, kun tietää mitä tekee. Ja jos tietää mitä tekee, on kaikki suunniteltua, eikä hallintaa ole vielä menetetty siinä määrin, mitä haluaisin sen menettää.

Entä ihmiset jotka menettivät hallinnan, edes hetkeksi? He ovat niitä, joiden kautta elämme, kun katselemme iltalehdistä kuvia itsensä talutuskuntoon juoneesta kulttuuriministeristä tai ylipainoiseksi itsensä syöneestä kaunottaresta. Pääsemme taivastelemaan, mutta samalla joku saa meille myytyä toisten ihmisten elämän samaistumispintoja, jotka me vielä kontrollissa olevat ihmisperseet vaihdamme hetkeen ajastamme. Tärkeästä ja rajallisesta ajastamme, jonka tappaminen on päätyömme.

On hankala ymmärtää itsekään, mikä on muokannut minut ajattelemaan arjen tylsänä ja pakollisena. Ja missä välissä jatkuva juhliminen muuttuu tylsäksi, ja mistä löydän jotain joka korvaisi sen? Sillä kaipuu jännittäviin elämäntilanteisiin on todellista, ja riippuvuus niistä toisinaan hieman itsetuhoista ja typerää.

Miksi mikään ei riitä?

4 KEINUKARUSELLI

"Karuselli: Jos ajat unessa karusellissa, se on merkki elämässäsi olevasta pysähtyneestä vaiheesta..."

(Miller 1999, 173)

Välillä tuntuu, että sitä on vaan joku roska, joka pyörii tyhjässä parkkiruudussa asettumatta mihinkään.

"7.12.2004 Tänään oli tiistai ja tosi tylsä päivä... Mä vihaan mun elämää! Huomenna on enkun kokeet enkä mä osaa mitään..."

En kestä tätä jatkuvaa rimojen alittamista. Seuraavaksi menen kyllä jonnekin jossa rimoja ei voi alittaa, koska niitä ei ole.

"1.12.2008 Kesän jälkeen kohtaan maailman, en sellaisena kun olen, vaan sellaisena kun haluaisin olla. Tästä jossittelusta on tultava loppu."

Niin mä ajattelin, ja tavallaan teinkin, jos nyt ei lasketa sitä että tilanteet vaihtuu mutta pää ei.

"Jos näet muiden ajavan karusellissa, uni viittaa toteutumattomiin toiveisiin tai tyydyttämättömiin haluihin"

"xx.x.2009 Jos mun sosiaalisuus laskee tätä tasoa, mä en poistu huomenna huoneestani ollenkaan. Ja parin päivän päästä en suostu enää hengittämään samaa ilmaa kun muut. Ehkä se ois ihan hyvä."

Jotenkin on näemmä aina hirveän tärkeää ilmoittaa ensin, että mikä viikonpäivä on.

"18.1.2004 Tänään oli sunnuntai! Oli taas niin normaali päivä. Aamulla mä heräsin, ja luulin olevani Kreetal, mut arvaa mikä pettymys kun en ollu... Sit kokeilin kaikki kesävaatteeni läpi."

"Sunnuntai: We can be like "suvi ja riikka, vittu jee!" Ollaan taas vaihteeksi kävelty. Mutta se on vaan hyvä. Kerrankin ei tarvii myöhästellä bussista. Kovin monet miehet on niin kovin kiintyneitä... Niinku tyyliin "Saanhän nussia sinua kuulakärkikynällä silmään?" Et."

Muista pestä hampaat, tapahtui mitä tapahtui!

"Jos näet karusellin autiolla alueella, uni on varoitus lähestyvistä synkkyydestä ja epäonnesta."

"xx.x.20xx Ei helvetti. Kaikki on taas tosi paskaa. Anniina oli autokolarissa mut selvis siitä ja kaikkee, mut mua ahdistaa nyt, kun mä en kestä jos joku kuolee."

"Kello 11 jälkeen saavun Sirulle ja soitan Tampereelle (voi vittu). Hortoilen yksikseni kaupungilla ja suuntavaisto loistaa poissaolollaan. En silti eksy vaikka haluaisin. Välillä tuntuu kuin ihon jokaista solua pisteltäisiin neulalla ihon sisältä käsin. Sormet kihelmöivät ja kyselevät "Mitä vittua Emma?" Neulat solujen sisällä huutelevat närkästyneinä "herätys". Taidan seota. Istun Betoniporsaalla ja toivon että Siru soittaisi. Tai Tampere.."

"..Lisäksi heitin 3 lasii paskaksi lattialle kun en keksinyt parempaakaan tekemistä."

Ja sitten on hiljaista. "Olen kehittänyt upean addiktion seattle latteihin. Hienoa! Pidän tätä edistysaskeleena kohti kuolettavan tylsää elämää! Aamulla nauroin sanalle enthusiastic."

"Ajattelen liian objektiivisesti. Toisaalta, mun pakko-kokeilla-jos-tulee-vastaanlistalla ei enää oo kun heroiini."

Mutta mitä sitten tehään kun kaikki on jo kokeiltu?

Jos saisin pääni eteeni, potkisin sen mäsäksi, niin kuin viimeisyksyisen halloweenkurpitsan, yeah!

"Torstai: Saatoin olla ihan vitun rakastunut joka ainoaan ihmiseen jonka tunsin."

"Mihin sitä hakis? Hakisko taidepuolelle... No tuskin pääsisin, kun sinne halutaan ihmisiä, jotka haluavat kuollakseen maalata omenoita ja kukka-asetelmia ja niiden lisäksi joku hullu, joka vaikka keksii muotoilla sukupuolielimiä ruokailuvälineistä, ja jonka suurin innoittaja on halkaistu lehmä."

"Olen koululla, ja olis tarkoitus tehdä duunia koko vitun yö. "Koko vitun yö" on kyllä ehdottomasti mun suosikki vuorokaudenaika. ...Oli muuten hienoa kun tajusin vasta pari tuntia sitten että hei, nythän on sunnuntai. Johtuu varmaan siitä että nukuin viime yönä yli 12 tuntia. Ja niin käy väistämättä kun valvoo liian monta "koko vitun yötä" putkeen"

"Mun piti muistaa jotain tästä paikasta. Tai jostain muusta. En vaan muista mitä?!"

Ja jos kärpäsen kuulumiset kiinnostaa, niin se hukkui tiskissä olleeseen kattilaan. Joten olen jälleen yksin...

5 KUMMITUSJUNA

Pelkäsin pienenä kaikkein eniten kummitusjunia. Niin paljon, etten uskaltanut mennä sinne muiden mukana, ja silti näin painajaisia. Tuntemattoman pelko, seurauksena siitä että ajattelee kaiken liian kammottavaksi ja toisaalta kun ei tiedä miltä jokin lopulta tuntuu, kun se on tapahtunut, vai tuntuuko enää mitään.

Suurimmat pelkoni tässä maailmassa liittyvät menettämiseen ja kyynistymiseen. Nämä kaksi toki liittyvät toisiinsa, sillä mitä enemmän menettää, sitä kyynisemmäksi muuttuu. Minä olen menettänyt, niin kuin monet muutkin, ja tiedän miltä se tuntuu, ja silti pelkään asiaa kuollakseni. Pelkään myös, että lopulta, kaikkien menetysten jälkeen en enää tuntisi mitään. Muuttuisin kyyniseksi ja elämää vihaavaksi. Prinsessaksi, jolla on VAIN puoli valtakuntaa...

Tuhkimon lasikenkä katosi jo kauan aikaa sitten, eikä sen ole tarkoituskaan löytyä ennen kuin se tuo mukanaan menneisyyden haamuja, ja jotain otteita illasta josta Tuhkimo itse ei muista mitään.

Pointitkin ovat kadonneet, ja enää on vain tyhjiä sanoja, ja kysymyksiä kuten: Miksi teen, kun en välitä? Miksi menen, kun ei kiinnosta? Harmaiden päivien sydäntäsärkevin ongelma on olla ihminen. Ja hankalinta on olla elossa.

Toisinaan pelottavinta on jos uppoan, kun vihdoinkin uskallan lopettaa uimasta ämpäreissä, laseissa ja tiskialtaissa, joissa hukumisen riski on mitätön. Massaani hukun, omaani, ja pieniin ihmismääriin, jotka venkoilevat tärkeinä, etäisinä ja läheisinä, liian lähelle ja liian kauas.

Yritän olla sanallisesti oksentamatta itseäni kaiken keskelle auringoksi jota kukin planeetta-ystävä kiertää niin läheltä kun tarpeelliseksi näkee, kiertääkiertää,

pysähtymättä, luotettavina kuin autot moottoriteillä niin kauan kun minä en hyppää ongelmineni tielle, ja tuhoa kaikkea. Niin kauan kun silmät pysyvät auki ja moottoritietä jatkuu, ja kukaan ei käyttäydy kuin kahjo.

Ei-ei, en ole keskiössä ja ja silloin kun olen, kiertävät minua vain kaikki kauniit ajatukset ja hirveät pelot ja kaiken keskellä ritisee hiljainen ahdistus polttaen kaikkea kuin nuotio kuivia halkoja. Rits räts, hajoaminen on pysäytettävä. Haluan kiertää kaikkia aurinkoja. En itseäni.

6 PEILITALO

Minä,
Verhoudun alastomuuteeni,
Tukeudun järkeeni,
pukeudun, ja kaikki on mennyttä.

Peilitalossa suhtaudun lakkaamattomalla mielenkiinnolla vain omaan itseeni, ja nauran kaltaisten kanssa vääristyneille peilikuville, kuin alleviivataksemme sitä faktaa, että oleellisinta tässä maailmassa on se miten muut näkevät meidät, vaikka ketään ei oikeasti kiinnosta.

Itsekeskeisyyttä seuraa minuuden tragedia, jossa kiinnostavinta on olla minä. Elämämme on niin helppoa, että suurin tragedia on olla syntynyt, ja suurin vaikeus on jaksaa olla olemassa. Omaa itseään jaksetaan ihmetellä loputtomiin esim. sosiaalisessa mediassa. On tullut jatkuva tarve tallentaa itseään mahdollisimman monelle eri kanavalle. Vaan kiinnostaako muita ihmisiä yhden ihmisen ylistyslaulu omalle itselleen?

Toisten ihmisten arki on parhaimmillaan samaistuttavaa, ja hauskaa luettavaa. Pahimmillaan se on jonkun tuntemattoman huomiohuoran pakonomaista tirkistelyä.

Olen itse pitänyt salaisia päiväkirjoja, puolijulkisia kuvapäiväkirjoja, salaista blogia, ja blogia jossa kirjoitan arjesta omalla naamallani ja nimelläni. Enkä silti tiedä miksi minua kiinnostaa olla julkista omaisuutta. Ja vielä vähemmän se miksi niin monet tekevät samoin.

Totuus on siinä etteivät moiset kahden sivun nimettömät valitusvirret, tai ruutujen sisällä seikkailevat kiroilevat karikatyyrit oikeastaan kerro minusta juuri mitään. Ja parhaassakin tapauksessa ne vain kertovat siitä miten haluaisin huomiota sille, mitä haluaisin kertoa, mutta jätänkin lopulta kertomatta. Ja tarjoavat tietysti ympäröiväryörydessään samaistumispintoja niille jotka niitä haluavat löytää.

Taiteessakin käsitellään hyvin usein itseä. Omakuvia, ja omaa elämää on varmasti hyvä käsitellä jo ihan vaan terapeuttisessa mielessä. Itseäni kiinnostaa kuitenkin, että miten tällainen taide pysyy mielenkiintoisena yleisölle, vaikka taidetta itselleen tekisikin? Olen päätenyt maalaamaan omakuvia silloin tällöin, ja itselleni niissä huokuu hyvin usein sen hetkiset ongelmat, olotilat ja tuntemukset, vaikka muille nämä kertovatkin enemmän siitä, miltä milloinkin olen omasta mielestäni näyttänyt.

(Ensimmäisen vuosikurssin kevätkriteikkiin maalattu omakuva. Akryylit, 2011)

Mutta jos itseä käsittelevä taide on taiteilijalleen terapeutista, niin millanen taide on tekijälleen viihdettä? Onko se taidetta? Saako taide olla viihdyttävää? Pitääkö taiteen ja taiteilijoiden halveksia viihdettä?

Tutkimatta näitä loputtomiin väiteltävissä olevia kysymyksiä ja niiden vastauksia sen enempää, vastaan kysymyksiin omien keskenkasvuisten näkemyksieni ja mielipiteideni pohjalta.

Taide ja viihde istuvat omien näkemysteni mukaan samalla sohvalla, mutta siinä missä taide nojautuu kiinnostuneena eteenpäin ottaakseen osaa keskusteluihin, ja katsoakseen uutiset, viihde vain istuu, ja viihtyy. Kumpainenkin ovat katselukulttuurin orjia, ja lakkaamattoman kiinnostuneita näkemään ja näyttämään vielä hieman lisää.

Itse en jaksa koskaan loputtomiin halveksia viihdettä, vaikka mielyttämisen kulttuuri onkin etovaa.

Siinä missä moni taide hakeutuu luontoon ja metsään, omani hakeutuu sinne, missä viihde loppuu ja taide alkaa, haahuilemaan keskelle mainosvaloja, purkitettua naurua, hulluja vaatteita, makuja ja c-kasetteja, yrittäen löytää sieltä syvempiä tarkoituspäriä nykyiseen ihmisyyteen. Minusta ei saisi metsästäjä-keräilijää tekemälläkään, sillä kaltaiseni näennäisen valintakulttuurin lehtolapsi keräilee lähinnä itseään kaiken hajottavan keskinkertaisuuden keskeltä joksikin, jonka voisi sanoa olevan erilainen kuin muut. Maidoista valitsen kevytmaidon, ja kynsilakoista sen hopeisen. Sitten olen jo aikaisemmin valinnut, että syön kynsiäni, joka sekini määrittää identiteettiäni enemmän kuin voisi arvata. Ja siten kaikki ulkopuoliset, minua tuntemattomat ihmiset voivat pistää minut siihen samaan kategoriaan, mihin pistävät kaikki kynsiään pureskelevat ihmiset, varsinkin, jos eivät tästä kyseisestä tavasta erityisemmin pidä. Tasapäistäminen on tämän hetken ogelma, jossa yksilöt halutaan valella samaan muottiin. Olen huomannut itsekin useasti lokeroivani ihmisiä, "tommosiksi tylsiksi tavallisiksi", "just tollasiksi ihme vegaanihipeiksi" "ihme junteiksi" ja "tällasiks sosiaalisesti vammaiseksi taideopiskelijoiksi" ja ties miksi muuksi. Harvoin luokittelen ketään positiivisesti, ja muutenkin tällainen lokerointi yleensä syö pohjaa tutustumiselta, kun väittää jo tuntevansa tietyn ihmismassan, jossa yksilö ei muka voisi erota muista.

Eroa muihin on omalla kohdallani mieluisinta hakea pukeutumalla eri tavalla kuin muut. Mielestäni on hyvin mieluisaa tekemistä pyöriä kaupoissa, jotka myyvät vaatteita ja asusteita. Tosin olen löytänyt samanlaista riemua myös pörräämällä tavallisissa elintarvikkeihin keskittyneissä myymälöissä. Oi niitä kaikkia ihania värikkäästi pakattuja tuotteita ja kaikkia jännittäviä mahdollisuuksia omistaa hetkellisesti vaikka yksittäispakattuja hedelmäkarkkeja. Hetken tuntuu siltä, että elämässä on mahdollisuus valita omat valintansa, vaikka totuus on, että monet meistä elävät vain vapaana karsinassa, ja lisäksi oikea vapaus ahdistaisi monia enemmän kuin uskommekaan.

Niin, vapaus. Tällä hetkellä tuntuu, että koko neljän vuoden ajan olen toivonut itselleni vapautta, mutta nyt kun kouluhommat alkavat olla muutamaa poikkeusta lukuunottamatta kasassa, en haluaisi lähteä minnekkään Kankaanpäästä. Naurahtelen hieman hermostuneesti sille ajatukselle, kun en ensimmäisenä vuonna olisi millään tahtonut pysyä Kankaanpäässä ja tuntui etten tule ystäväystymään kenenkään kanssa. No nyt täällä on hyvin tiivis verkosto kavereita, joita ei millään haluisi jättää taakseen. Enkä aijokkaan, jollei aika ja välimatkat meitä toisiltamme riistä.

Tulevaisuuden odottelu on jotain mitä en siedä. Tylsää se ei ole, enemmänkin kammottavaa. Olen luonut liika vainoharhaisia kauhukuvia siitä, kun lopulta en enää osakkaan olla opiskelematta, kaiken tämän n. 17 vuotta kestäneen koulussa istumisen jälkeen. Olen toki haaveillut tästä hetkestä aika pitkään. Vaikka nyt sen hetken koittaessa en oikeasti tiedä mitä haluan tehdä. En vielä. Tämä on varmaan niitä kummitusjunia joihin en ikinä uskaltautuisi astumaan jollei olisi pakko.

7 VUORISTORATA

Huimaa menoa. Nosta molemmat kädet varovasti ilmaan. Juuri noin, nojaa taaksepäin. Alamäki alkaa tästä. Valmistaudu huutamaan pelosta, nautinnosta, ilosta, perhosista vatsanpohjassa, mutta ennen kaikkea siitä, että kaikki on pian ohi.

Nouse kyydistä ja katsele muita, jotka nousevat, niitä jotka nauravat ja niitä joiden kasvot ovat vihreät hattaran ja vuoristoradan lyömättömästä yhteistyöstä. Matkapahoinvointi on toisinaan väistämätöntä, jos jättää arjen taakseen ja nautiskelee loputtomasti kaikesta mitä on tarjolla. Makeaa mahan täydeltä vain heille, jotka osaavat lopettaa ajoissa.

Välillä tuntuu, että se, mitä oikeasti tylsyyden keskellä kaipaan, on rehellisyyttä, ja oikeita kontakteja. Sellaisia, kun kaiken hulluuden keskellä istuu ystävän kanssa laiturilla syömässä jäätelöä, ja keskustelemassa oikeita keskusteluja, joiden aikana aika katoaa, ja on kaiken keskellä. Eikä kuunaan kaipaa sen enempää kärsimätöntä zombailua tylsyydenkarkottimesta toiseen, huvipuistoja kuin muita ihmisiääkään.

Näissä tilanteissa ei ole mitään muuta kuin se järkyttävä kiinnostus elämää, muita ihmisiä ja itseään kohtaan. Näille hetkille hazardit huojumiset Amsterdamissa ovat vain keskustelujen polttoainetta.

Silloin nuorempana toivoin aina että päivässäni tapahtuisi jotain jännää ja erilaista, lähinnä siksi, että pääsisin kertomaan siitä muille, tai kirjoittamaan siitä päiväkirjaan. "Katsokaa nyt, mitä kaikkea olen nähnyt ja kokenut. En voi sanoin kuvata, mutta anna kun yritän..." Tämän sivuoreena on toki kärsimättömyys, ja niiden päivien kohdalla, kun kokemukset eivät ole tarpeeksi uusia ja kiiltäviä, väistämätön sanan "tylsää" ylikäyttö.

Halu syöttää itseni kurkkua myöten täyteen kokemuksia ja ajatuksia ajaa minua tällä matkalla eteenpäin tylsyyttä paremmin. Haluan pysyä mielenkiintoisena niin itselleni kuin muille. Olenhan kuullut puhuttavan, että "vain tylsillä ihmisillä on tylsää".

(Tylsyydenkarkoitusta suosimassani muodossa)

(Ei hetken rauhaa)

(Mitään ei koskaan tapahdu)

LÄHTEET

Angel, A .1983 . Suuri suomalainen unikirja. Helsinki: Tammi

Beigberder, F. 2004 . 24,99 [euroa]. Helsinki: Like

Miller, G. 1999 .10 000 unen tulkintaa. Jyväskylä; Helsinki Gummerus